

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1842/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Ђорђе Марковић, адвокат из ..., против туженог „Теленор“ ДОО са седиштем на Новом Београду, кога заступају пуномоћници Александар Петровић и Бранислав Глогоњац, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2183/2018 од 02.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2183/2018 од 02.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1174/15 од 17.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца АА рођ. АА1 из ... тражила да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број .../.../... од 24.12.2009. године, донето од стране туженог „Теленор“ ДОО Нови Београд, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да тужилцу врати на рад, на радно место које одговара њеној стручној спреми и способностима, у року од 8 дана од дана пријема пресуде као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да туженом, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 283.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате, у року од 8 дана од пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2183/2018 од 02.11.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1174/15 од 17.01.2018. године у ставу првом изреке тако што је усвојен тужбени захтев тужилце и поништено, као незаконито решење, о отказу уговора о раду бр. .../.../... од 24.12.2009. године, донето од стране туженог и у делу става другог изреке, тако што је

усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљу врати на рад, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и одбачена тужба у делу захтева да се обавезе тужени да тужиљу распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и способностима. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да тужиљи, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 328.050,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, па је одбијен захтев туженог да се обавезе тужиља да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 283.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, а ставом петим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити, у смислу члана 407. став 1. тачка 1. и тачка 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је 06.12.2006. године засновала радни однос код туженог на неодређено време, на радном месту оператера, са описом послова ближе наведеним у закљученом уговору о раду. Анексом број ... уговора о раду од 25.07.2008. године одређено је да тужиља ради на радном месту ... и ... у Оспореним решењем број .../.../... од 24.12.2009. године, тужиљи је, на основу члана 192. и 179. Закона о раду, члана 48. Општег колективног уговора и тачка 11. и 4. Колективног уговора туженог отказан уговор о раду са припадајућим анексима, због тога што није остваривала резултате рада на пословима које је обављала, а који се од ње очекују, а радни однос јој је престао истеком отказног рока од једног месеца од дана истека рока за изјашњење, односно 21.01.2010. године. У оспореном решењу су наведени ближи разлози због којих је тужиљи отказан уговор о раду, као и поступак који је тужени спровео ради утврђења чињенице да тужиља није остваривала резултате рада на пословима које обавља, а који се од ње очекују. Тужиља је доставила доказе о лечењу и привременој спречености за рад у спорном периоду.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је одбио тужбени захтев, сматрајући да је тужени у свему испоштовао поступак који је претходно доношењу побијаног решења, с обзиром да је тужиља била упозната од стране непосредног руководиоца да не остварује прописане резултате рада и са

последицама које ће наступити уколико не побољша резултате рада, те да је на састанцима који су месечно одржавани или недељно добијала потребне инструкције ради побољшања рада.

Другостепени суд је, супротно закључку првостепеног суда, оценио да је тужиљи у незаконитој процедури отказан уговор о раду, јер тужени, као послодавац, није тужиљи, као запосленој, у смислу Препоруке број 166 уз Конвенцију МОП-а број 158, претходно дао инструкције и писмено упозорење због незадовољавајућег вршења посла, с тим што је било потребно и да се тужиљи одреди одговарајући рок за побољшање рада, па тек након свега тога, уколико би тужиља наставила да обавља дужности на незадовољавајући начин, могао јој је престати радни однос. Узупорење о томе да у раду тужиље има недостатака које треба отклонити је требало да буде писмено, што је у конкретной ситуацији изостало. С обзиром да доношењу оспореног решења није претходило писмено упозорење тужиљи и инструкције за побољшање рада у складу са наведеном препоруком МОП-а, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Правилно је другостепени суд применио материјално право доносећи побијану пресуду, а разлоге за такву одлуку у свему прихвата и Врховни касациони суд.

На правилност побијане пресуде не утичу наводи ревизије којима се указује на немогућност примене Препоруке број 166 Конвенције МОП број 158 због тога што Република Србија никада није потписала ову Препоруку, те да она није ни ратификована и не може да представља саставни део нашег правног поретка.

Колективним уговором туженог, који је важио у време доношења побијаног решења (за период 2008-2010 година), утврђен је поступак, односно мере које је тужени дужан да предузме у случају да запослени не остварује резултате рада. То су усмено упозорење, у смислу члана 11. тачка 4. 1, о чему треба да се сачини белешка која ће бити стављена у досије запосленог и о чему треба да буде обавештен HR Department, а мора бити обавештен и запослени. У члану 11. тачка 4. 2. предвиђена је обавеза првог писменог упозорења, које је иначе изостало у конкретном случају, које запосленом упућује непосредни менаџер и даје у копији руководиоцу сектора и HR Department, наводећи разлоге за опомену и план за побољшање резултата рада и /или потребних знања и способности за послове на којима ради. Ако не дође до задовољавајућег побољшања, након првог упозорења, издаје се друго писмено упозорење које треба да садржи чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и упозорење да ће се запосленом отказати уговор о раду.

У току поступка тужени није доставио ниједан доказ у смислу спровођења поступка који је прописан наведени Колективним уговором, због чега је побијано решење донето у незаконитој процедури, како је то правилно утврдио другостепени суд.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужени није успео у поступку по ревизији, па нема право на трошкове ревизијског поступка, које је тражио и определио у ревизији, а у смислу члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић